

Byl kdysi čas,
kdy přede mnou muži zvolnili krok,
kdekdo hold mi skládal,
svět hudbou zněl mi příjemnou.
Šla jsem vstříc lichotkám,
byla jsem přece mladá.
Ty doby znám,
jenže jsou ty tam.

Má knížko snů
kde já tě mám?
Chci zas tě číst a číst tě po sté
jak dřív, kdy svět byl zázrak sám
a dýchat v něm se zdálo prosté.

Jen stránky obracet, nic víc
a vznést se tam, kam nikdo nesmí.
Jak blízko zdál se půlměsíc,
jak blízko souhvězdí i vesmír.

Smečka zákeřná a zlá
roztrhá i písmo svaté.
Knížka snů, kus mého já,
zůstal z ní jen pouhý cár.

To on mě líbal za noci
a breptal páté přes deváté.
Zbavil mě dětských nemocí,
leč setrval jen týdnů pár.

Já dodnes jsem jak na trní
a doufám dál, že snad se vrátí.
Ten sen se zřejmě nesplní,
mně nesplnil se žádný zatím.

Já měla sen, to přísahám,
moc odlišný od bídy zdejší.
Sen zemřel, skoncoval to sám.
Má knížko snů, kde já tě mám?